

РЕШЕНИЕ

№ 25683

гр. София, 29.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5304** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс вр. с чл.68, ал.6 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.
Образувано е по жалба на С. Е. Д. ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4 срещу ЗАПОВЕД №3286з1426 от 07.04.2025г. на временно преназначен на длъжност (ВПД) Директор на Главна дирекция /ГД/ „Национална полиция” –МВР, с която е отказано снемането на полицейски регистрации № 6786/30.11.2018г. извършена в 07 РУ-СДВР и № 6275/05.03.2019г. извършена в СДВР.

По изложените в жалбата съображения, че по отношение на престъпленията, за които са извършени двете регистрации е настъпила реабилитация по право - се моли да се отмени заповедта. Отделно това се твърди, че не е извършвал други престъпления, пораснал е и се е променил, превърнал се е в отговорен член на обществото и не е риск за него. В тази връзка се подчертава, че липсва преценка по конкретните факти, отнасящи се за жалбоподателя и каква е необходимостта от съхраняване на данните от полицейските му регистрации, както и дали продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел. Изложеното е с оглед и съобразяването с тълкуванието дадено с решение на СЕС от 30.01.2024г. по дело С-118/22г., както и с чл. 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

В съдебно заседание – жалбоподателят поддържа жалбата си чрез адв. В.. Претендира разноски.

Ответникът – ВПД Директор на ГД „Национална полиция“ не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на

страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 09.05.2025г. по отношение на връчен акт на 25.04.2025г. /л.84/ е в срок, от адресат на акта, засегнат от последния, поради което трябва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка съдът установява следните фактически обстоятелства:

Производството пред ответника е образувано по молба вх.№513005-1 от 03.01.2025г. на Д. за снемане на полицейски регистрации (л.11).

Искането е разгледано по реда на раздел III от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация приета с ПМС № 336/24.10.2014г., като е установено, че лицето има извършена от 07 РУ –СДВР полицейска регистрация №6786/30.11.2018 г., за деяние по чл. 354а от НК- притежание на наркотични вещества, по ДП № 1646/2017г. по описа на 07 РУ - СДВР, пр.пр. № 17820/2017 г. по описа на СГП. По внесен обвинителен акт по ДП № 1646/2017 г. по описа на 07 РУ - СДВР, пр.пр. № 17820/2017 г. по описа на СГП по обвинението срещу С. Е. Д. за престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 5, алт. 1 от НК и по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК, е образувано НОХД № 5084/2018 г. по описа на СГС, НК, 25-ти състав. С протоколно определение № 212 от 27.11.2018 г., постановено по НОХД № 5084 по описа за 2018 г., влязло в сила на 27.11.2018 г., Софийският градски съд, Наказателно отделение, 25-ти състав е одобрил постигнатото споразумение, с което С. Е. Д. се е признал за виновен, в това че: на 16.07.2017 г. в [населено място],[жк], пред ап. № 24 в [жилищен адрес] без надлежно разрешително разпространил, като продал за сумата от 15 лева на друго лице високорисково наркотично вещество, с общо нето тегло 0,24 грама, на обща стойност 1,44 лева - престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 5, алт. 1 от НК; на 17.07.2017 г. в [населено място],[жк], [жилищен адрес] без надлежно разрешително държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество, с нето тегло 110,17 грама, на стойност 661,02 лева - престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК. Страните са се споразумели относно налагането на наказанието-„лишаване от свобода“ за срок от една година, изпълнението на което е отложено за срок от 3 (три) години. С оглед споразумението съдът е прекратил наказателното производство по НОХД № 5084/2018 г. по описа на СГС, НК, 25-ти състав. Полицейска регистрация № 6275/05.03.2019 г. е извършена в СДВР, за деяние по чл. 354а от НК, разпространение на наркотични вещества, по ДП № 200/2018 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 19390/2018 г. по описа на СГП. По внесено споразумение от СГП за решаване на наказателното производство по ДП № 513 ЗМК 200/2018 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 19390/2018 г. по описа на СГП, срещу С. Е. Д. за престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. I, пр. 4, алт. 1 и пр. 5, алт. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, е образувано НОХД № 1284/2019 г. по описа на СГС, НО, 16 състав. С протоколно определение от 08.04.2019 г., постановено по НОХД № 1284 по описа за 2019 г., влязло в сила на 08.04.2019 г., Софийският градски съд, НО, 16 състав, е одобрил постигнатото споразумение, по силата на което С. Е. Д. се е признал за виновен за това, че при условията на продължавано престъпление - с две деяния, които осъществяват поотделно различни състави на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, на 18.10.2018 г. Страните са се споразумели на основание чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 и пр. 5, алт. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, че на С. Е. Д. се налага наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 (една) година. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на така

определеното наказание „лишаване от свобода“ е отложено за срок от 3 (три) години. На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК, при изпълнение на определеното наказание „лишаване от свобода“ се приспада времето, през което С. Е. Д. е бил задържан по наказателното производство, предмет на споразумението, по ЗМВР, на основание чл. 64, ал. 2 от НПК и с мярка за неотклонение „задържане под стража“ считано от 18.10.2018 г. до 30.10.2018 г. С оглед споразумението съдът е прекратил наказателното производство по НОХД № 1284/2019 г. по описа на СГС, НО, 16 състав.

От електронна справка за съдимост № 250109005000012023 от 09.01.2025г. (л. 61) се установява, че С. Д. е осъждан по НОХД № 5084/2018г. по описа на СГС, за извършено престъпление по чл. 354а, ал.1, изр. 1, пр.4, алт. 1 НК и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година изпълнението на което е отложено за срок от 3 години. Лицето е осъждано и по НОХД № 1284/2019г. по описа на СГС, за извършено престъпление по чл.354а, ал.1,изр.1,пр.4,алт.1 и пр.5,алт.1,вр.чл.26,ал.1 от НК. На основание чл. 55, ал.1,т.1 от НК на С. Д. му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, на основание чл. 66,ал.1 от НК, изпълнението на наказанието е отложено за срок от 3 години. На основание чл. 59,ал.1,т.1 от НК, при изпълнение на определеното наказание „лишаване от свобода“ се приспада времето, през което обвиняемият е бил задържан на основание чл. 64,ал.2 от НПК, с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 18.10.2018г. до 30.10.2018г. (12 дни). СГС 16 състав, с определение по чнд. 1942/2019г. в сила на 12.07.2019г. е наложил на осъдения едно общо най-тежко наказание измежду наложените му с присъди по НОХД № 5084/18г. на СГС и по НОХД № 1284/19г. на СГС1г. „лишаване от свобода“. На основание чл.25,ал.4, вр. чл.66,ал.1 от НК е отложено изтърпяването на така определеното общо най-тежко наказание с 3 години изпитателен срок.

В процесната заповед № 3286з1426/07.04.2025г. на ВПД Директора на ГДНП е прието, че прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВ, вкл. и съобразно мотивираното предложение на Директора на СДВР за отказ. За да мотивира акта си административният орган е анализирал данните и е приел, че С. Д. има профил на извършител на престъпления свързани с разпространение и притежание на наркотични вещества. Посочил е, че от извършена справка рег. № 3286р-16999/02.04.2025г., относно обработвани данни в информационните фондове на МВР за С. Д. (л. 70) се установява, че същият има две условни присъди по сключени споразумения като извършител на престъпления по чл. 354а, ал. 1 от НК, има 3 „задържания от полицейски орган“ освен за деянието по чл.354а от НК, но и за деянието по чл. 343б,ал.3 от НК /управление на МПС след употреба на наркотици/. От извършена проверка в АИС АНД е установен и като нарушител на правилата за безопасността на движението по пътищата, като са му издадени 2 бр. АУАН, 2 бр. Наказателни постановления по тях, 12 фиша по ЗДвП за различни по вид и тежест нарушения (вкл. и причиняване на ПТП) и му е наложена 1 бр. ЗППАМ. Посочено е, че продължаването на обработването на данните във връзка с полицейските регистрации е за нуждите за изпълнение на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал1, т.1 от ЗМВР. Данните са необходими за установяването на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция за деяния, опасни за обществото. С оглед изложеното е постановен оспорения отказ, на основание чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, чл. 21, ал. 1 от Наредбата и Заповед № 81213-267/10.03.2015 г. относно оправомощаване на длъжностни лица за издаване на заповеди за снемане или

отказ за снемане на полицейска регистрация.

Отказът е и във връзка с предложение на л.9 на директора на СДВР до Директора на ГДНП лицето е осъдено с влязла в сила присъда и се предлага да не се снемат полицейски регистрации с № 6275/05.03.2019г. на СДВР и № 6786/30.11.2018г. на 07. РУ-СДВР, тъй като не са налице основанията по чл.68, ал.6 от ЗМВР. Приложена е молбата (л.11), както и писмо-отговор на СГП по пр.пр.№ 19390/2018г. от 22.01.2025г. (л.14), обвинителен акт (л.15), протоколно определение по НОХД № 1284/2019г. по описа на СГС 16 с-в (л.15), писмо отговор на СГС № 60371/21.01.2025г. (л.26), приложено копие на протоколно определение НОХД № 1284/2019г. по описа на СГС, НО, 16 с-в (л.27), писмо-отговор на СГП по пр.пр.№ 17820/2017г. от 23.01.2025г., (л.35) с приложено копие от обвинителния акт (л.36) и протоколно определение по НОХД № 5084/2018г. по описа на СГС, НО, 25-ти състав (л.41), писмо-отговор на СГС № 60364/21.01.2025г. (л.48), с приложено копие на протоколно определение НОХД № 5084/2018г. по описа на СГС, НО, 25-ти с-в (л.49), служебна справка от ЕИСПП-НСлС (л.57№ и справка за съдимост (л.61).

Следователно от ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

Видно от заповед на л.71 №8121з-267 от 10.03.2015г. Министърът на вътрешните работи е възложил на ответника в качеството му на Временно поверено длъжността лице (ВПД) като Директор на ГДНП да издаде постановления отказ, поради което СЪДЪТ прави извода, че същият е валиден индивидуален административен акт.

Основният спор по делото касае констатацията дали ответникът е съобразил при издаването на заповедта задължителното тълкуване с Решение на СЕС по дело С-118/22 г.. Безспорно регистрацията на лица е основен източник на информация за полицейските органи и други държавни органи в страната и чужбина по отношение на лица, спрямо които са били събрани достатъчно доказателства за виновността им в извършване на престъпление от общ характер. Тя е едно от регламентиранията полицейски правомощия, с които се подпомага реализирането от органите на МВР на поставените цели по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазването на обществения ред.

За да постанови отказа от снемане на полицейските регистрации с № 6786/30.11.2018г. извършена в 07 РУ-СДВР и № 6275/05.03.2019г. извършена в СДВР –ответникът е направил извода, че прекратяването на делото със споразумение не е сред лимитативно изброените в нормата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за снемане на полицейска регистрация.

Съдът установява, че в действителност буквалния прочит на нормата води до този извод, тъй като съгласно чл.68, ал.6 от ЗМВР регистрацията се сема при наличието на посочените от т.1 до т.5 основания –а именно 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс;3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда;4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

В контекста на изложеното е и Решение на Съда на ЕС от 30 януари 2024 г. по дело С-118/2022 г., NG, ECLI:EU:C:2024:97 - т.39, че гарантираните в членове 7 и 8 от Хартата основни права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни не са абсолютни прерогативи, а трябва да се вземат предвид във връзка с тяхната социална функция и да бъдат претеглени спрямо други основни права. Допустимо е ограничаване

упражняването на тези основни права, но трябва да е законоустановено със зачитане на основното им съдържание, както и принципа на пропорционалност. Съгласно този принцип ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора. Изисква се държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, който дава израз на принципа на пропорционалност /т.41/.

В т.40 е посочено, че според съображение 26 от Директива 2016/680, тези изисквания не са изпълнени, когато преследваната цел от общ интерес може разумно да се постигне по също толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни.

Следователно -на фона на изложеното трябва да се направи преценка дали са изпълнени горепосочените критерии. Не е спорно, че условията за събиране на данни и тяхното обработване е уредено в чл. 68 от ЗМВР и в чл. 28 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. Националната правна уредба предвижда изрично и в съответствие с чл. 26 от Директива 2016/680 процедури за гарантиране на пълнотата и поверителността на личните данни, както и унищожаването им, посредством предоставяна на субекта на данните информация в съответствие с чл. 54 и 55 от Закона за защита на личните данни, по-специално относно правата на същия да иска от администратора на данните достъп до данните, коригирането на същите или изтриването им. В това отношение основанията за заличаване, процедурата и свързаните с нея последици са уточнени в чл. 68 от ЗМВР и в чл. 18 и сл. от НРИСПР.

В тази връзка в т. 44 в решението на СЕС е посочено, че във връзка с това член 5 от тази директива задължава държавите членки да предвидят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им, както и процедурни мерки за гарантиране на спазването на тези срокове. За да са „подходящи“ тези срокове обаче, член 4, параграф 1, букви в) и д) от директивата и в член 52, параграф 1 от Хартата във всички случаи изисква те да позволяват, според случая, изтриването на съответните данни, когато тяхното съхранение вече не е необходимо с оглед на целите, дали основание за обработването им /т. 45/. В т. 52 от решението е отразено, че разгледаните в точки 41—51 от решението разпоредби на Директива 2016/680 създават обща рамка, която позволява по-специално да се гарантира, че съхранението на лични данни, и в частност периодът на това съхранение, се свеждат до необходимото с оглед на целите, за които тези данни се съхраняват, като същевременно на държавите членки се оставя, при спазване на тази рамка, да определят конкретните случаи, в които защитата на основните права на субекта на данни налага изтриването на данните, и момента, в който то трябва да се извърши. Така и съгласно становището на генералният адвокат в точка 28 от заключението си, посочените разпоредби не изискват от държавите членки да определят абсолютни срокове за съхранение на лични данни, след изтичането на които тези данни трябва автоматично да се изтриват.

С оглед това се прави извода от състава, че съобразно естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, може да се направи извода, че съхраняването на данните вече е непропорционално, не съответства на целите, за съхраняването им. Така по твърдението за настъпила реабилитация по право- от ответника няма изводи. От друга страна видно от електронна справка за съдимост на л.61 двете присъди са за деянието по чл.354а, ал.1 от НК – и са постановени във връзка със споразумения от 27.11.2018 г. и от

08.04.2019г.. С определение по чнд. 1942/2019г, по описа на СГС, 16 с-в, е определено едно общо най-тежко наказание измежду наложените му с присъди по НОХД № 5084 на СГС и по НОХД № 1284/2019г. на СГС, „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, отложено и за срок от 3 години, в сила от 12.07.2019г..

С оглед това е следвало да се прецени от ответника има ли данни за настъпила реабилитация по право и как това се отразява на преценката следва или не да продължи съхранението на данните. Реабилитацията като определен период след изтърпяването на наказанието, в който лицето не е извършило ново умишлено престъпление от общ характер -може да е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение /т.61 от решението на СЕС/. Това е тълкуването на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз дадено с решението, че не се допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания --предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Следователно ответникът е трябвало да направи преценка дали важността на преследваната с полицейската регистрация цел спрямо конкретното лице е съпоставима с тежестта на ограничението на неговите права. Дали съхранението продължава да е необходимо, тъй като абсолютно съхранение не може да има. Следвало е да се прецени възрастта на заявителя, възрастта, на която е извършил деянието, неговото поведение оттогава (социална интеграция), неговата личност, в периода след изтърпяване на наказанието, представлява ли по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, реабилитацията. Вместо това е направен само извода в едно изречение, че *"данните са необходими за установяване на връзка между различните разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния опасни за обществото"*. Не е ясно каква връзка се търси между разкритите престъпления- дали са тези, за които лицето е осъдено, или се касае за други, но израза "разкрити" означава и с установен извършител. Резон би имало, ако жалбоподателят има множество регистрации за престъпления, за които е осъден. Тази системност да дава

профил на извършител за даден район и при неразкрити деяния в този район да се обвърже тази информация и така да помогне на издирвателните органи в процеса на установяване на други престъпления, които не са с разкрит извършител, като подобни данни няма. Следователно органът следва да прецени дали съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, като при произнасянето си следва да съобрази и всички събрани по преписката данни **конкретно за лицето**, а не общо и бланкетно предвид генералната превенция. Като не е направил тази преценка, която да бъде проверена от състава по реда на съдебния контрол, органът е подходил формално и е постановил процесуално незаконосъобразна заповед, която следва да бъде отменена. Преписката следва да се върне на ответника за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

С оглед изхода от спора на адв.И. В. от САК следва да се присъди по реда на чл.38, ал.2 вр. ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 500лв., а на оспорващия платената д.т. от 10лв. Макар по чл.8, ал.2 т.3 от Наредба/2004г. по ЗМВР адвокатското възнаграждение да е 750лв., то съдът не е длъжен да се съобрази с минимума по Наредба 1/2004 – решение от 25.01.2024г. по дело 438/22 на СЕС. Делото е започнало и завършило в едно съдебно заседание и не се отличава с конкретна фактическа и правна сложност.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд. С.-град. I-во отделение, 17 –ми състав

РЕШИ:

По жалба на С. Е. Д. ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №3286з1426 от 07.04.2025г. на ВПД Директор на ГД „Национална полиция” –МВР, с която е отказано снемането на полицейски регистрации № 6786/30.11.2018г. извършена в 07 РУ-СДВР и № 6275/05.03.2019г. извършена в СДВР.

ВРЪЩА преписката на ответника за ново произнасяне по молба вх.№513005-1 от 03.01.2025г. на С. Д. съгласно дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" по чл.38, ал.2 вр. ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА да заплати на И. В. от САК -500лв. адвокатско възнаграждение, както и да заплати на С. Д. ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 10лв.дт. по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен

съд.
съдия: